

USNU LADU VOJKA

USNULA DEVOJKA
JOVICA ĐURĐIĆ

BIBLIOTEKA „NADA”

Urednik
RISTO TRIFKOVIĆ

JOVICA ĐURĐIĆ

USNULA DEVOJKA

„Svjetlost”, izdavačko preduzeće, Sarajevo

KUTIJA TIŠINE

KUTIJA MOJE TIŠINE

*Ta kutija carstvo moje ledene tišine
Ta kutija zatvorena tamna jazbina
Ta kutija mesto gde zaboravih stvari i pleme
Ta kutija sazdana od sivila i gorčine*

*Ona je moj suhi bol jurnjava posnih mirisa
Atmosfera gde pletu mreže pauci
I gde kroz pukotinu mukom uskače sunce
Ona je mesto gde mogu sam da vladam*

*Ta kutija carstvo moje samoće
Ta kutija tiranija mog uma tvornica mojih ptica
Ta kutija kad se vratim sa ulice zlato tišine
Kojom merom iskazati lepotu mirnoće*

NEVINIH OČIJU

BEJAH LI TO JA

Bejah li to svetlost u tvojim očima
Žeđ u reci tvog smeha nepresušna
Bejah li to kapljica leta majušna
Što zelenkasto sja na dlanovima

Bejah li to vatra žednih nepaca
Dah vetra među tvojim nagim rukama
Ili sam se rastoćio sa senkama
Pa te tajno uhodim iz svih pravaca

Možda sam to ja voda tiha i modra
Voštano veče što na usni dogorevaž
Putujem: tvoje koleno i noć vedra

Možda vrteška sunca jutra plava
Tamo gde spavaš stražar sanja i peva
Stižem: pojavljuješ se nežna iza trava

VIDEO SAM U SNU

Video sam u tvojim stopalima
Žeđ leta zelenilo livada
U tvojim mišicama malo hlada
Dah vetra u tankim prstima

Video sam u tvojim očima reku
Govor prirode u tvom telu
Video sam žedan dan u čelu
Osetio miris ko plimu i oseku

Gorelo ti u kosi avgustovsko veče
Ko da gasi požar voda ne teče
Ruke su male za taj plamen

Video sam te ženo peno gazelo
Jednog dana kad sve beše belo
Ali ostade lepota nemi kamen

S ONU STRANU SUNCA

Na visoravni smo: iza nas šuma
Mami nas vatra na domak vinograda
Gde umiru leta gde noć naga pada
U snu smo: s druge strane huma

Čujem: voda na obalama tvog tela
Ti si već moja pesma lepa metafora
I iz tvojih ruku ja čujem zvuk govora
Kao što osećam miris grožđa zrela

Ljubim: pijem mlado vino s usana
Tvoje mi čelo daje obilje sunca
Ali ima jedna prepreka teška rana

Pred nama široka reka nedogleda
Nećemo je preći nema nam čamca
Ostanimo: lepa su i dva pogleda

DOLAZIŠ S MIRISOM BILJA

Dolaziš: u stopalima ti miris bilja
U kolenima krunica ljiljana rumena
Nebo ti u očima jato zvezda pratilja
Mokra ti haljina razbuktava ramena

Žedan sam umoran od duge besanice
Moje se misli odmaraju na cvetu
Tebe ljube ptice tebe ljube bele krunice
Ja nesrećni jelen umro sam u davnom letu

Dolaziš: na mojim ćeš rukama usnuti
San je opasna prevara san je pola istina
Ja sam zora ja ću ti na usnama svanuti

Ja sam to nemoguće pesma voda trava
Na svemu stara zelenkasta patina
Ja sam stražar tvog nagog tela dok spava

BELEŠKA O LARISI I PROLEĆU

Klečeći sam molio pticu da kaže Larisa
Nešto malo od njenog daha i uvojaka
Da mi ispeva majušno jezero njenog pasa
Dubinu očiju tišinu gazelinih koraka

U krvi mi se budila poezija zapisana
Za ljiljane njenog tela tek procvetala
Gradilištima sam lutao pun velikih rana
Kraj mora mi palma o njoj šaputala

Disao april ko njene male grudi zaobljene
Dok sam je tražio prolećem u Budvi
Učini mi se: evo je tu je u trešnjinoj grudvi

Izlišan bejah govoreći Pasternaka u kišu
U svakom listu njeni prsti ko pluća dišu
Ali ja još i danas tražim te oči izgubljene

BELEŠKA O DEVOJČICI

Telo ti more devojčice a ruke valovi
Oči boja vode iz kojih nevinost zrači
Čitav maj u kosi spava cvetni krugovi
Od tvog daha meni se u svesti mrači

Gledam: iz dlanova ti izleću galebovi
U tvojim mišicama oboreno sunce drema
Miruju srne u polju tvojih reči
Za tobom procvetavaju stabla bagrema

Telo ti more devojčice a u tvom stasu
Diše mala košuta dalekih predela
Ima nešto u pesku ima nešto u talasu

Od tvojih koraka i od tvoje nemirnoće
Ti bi sad odjednom mala moja biti htela
Zrela ko narandža ko južno voće

KASNO LETO

Fenjerčić prstiju u lepu se svetlost izvija
Rano se pali sred srebra i bakra u rani
Ako se uz moje srce kasno leto privija
Neka izgore ove oči kao najlepší tamjani

Kako da pređemo reku ogromnu šumu duše
I vode su dozrele u mudrost naših reči
Mala moja vidi kako se kule snova ruše
A kamenje rastočeno niz našu krv ječi

Ritovi su opusteli zelene obale godina
Tišina je obavila ruke i takvog mene
I poezija je klonula niz leđa padina

Nemoguće je stići ako se nikuda ne krene
Ima još puteva sakrivenih do vrha cilja
Ćutimo koračajući kroz korenje bilja

TRAŽEĆI SIRENU

Duboko ronih tražeći je među školjkama
Među ribama u pesku zavirujući u amfore
Slušao sam podvodnu muziku beležio metafore
Pitao ježeve pitao rakove i stare galijske

Sirena - zvao je na sav glas pod morem
Skupljao belutke na dnu kao malo dete
Gledao sunce kako se lomi o moje epote
Od biserja i zvezda onda želeo da umrem

Dugo je tražio po svuda u svim vodama
Odlazio u sve okeane sva mora sve reke
Igrao se životom igrao se dragim ranama

Tražio sam svoju sirenu u svim pećinama
U svim pesmama čekajući plime i oseke
Posle nemoćan i tužan ćutao na stenama

POLJUBAC

Vatra koju želim iz mirisa i nežnosti žene
Iz najdivnije rane koja se uz mene privija
Na vrhovima prstiju ko na talasima pene
Mala se žiška na usnama ko rumen cvet razvija

Trešnja raspolučena pa mekoća pa slatkoća
Kako je nevino to lice u velikoj letnjoj noći
Dok ljubim i u poljupcima ubirem slatka voća
Dišu male ptice u njenim grudima ko u samoći

Svete kako si lep kad smo u toplom poljupcu
I ova reka i ovo drvo i ova izmišljena ptica
U vazduhu iznad ruku u ružičastom nepcu

Dok to traje zaboravljamo na bol i neki metak
Ljubavi moja nevinosti očiju i plavih vitica
Ako me voliš ne znamo poljupcu kraj i početak

POVRATAK

Ova reka i dalje teče između brda žutih
I šuma na severu ista je ili malo veća
Sve je isto samo čini mi se manje cveća
Raste na obalama između staza utrlih

Na jugu sam ostavio srce i nevine oči, reči
Između noževa oštrih stena i mora
Draga moja sad sam bez glasa bez govora
Na ovom bregu iznad zavičaja duša kleči

Da li da se vratim ili da odem među kuće
Da potražim nešto zaboravljeno davno
Ili da zauvek legnem u ovo bilje i pruće

Gori ružičasta svetlost tiha i zlatna
Put vodi dole u nizinu pravo i ravno
Ali meni se ne ide draga noć je blatna

DEVOJČICA

Njene su grudi kao dve majušne ptice
Stidljivo skupljene u haljini ko u rosi
Kao boja bakra svetlost joj u kosi
Dok prolazi nemirnim korakom devojčice

Ona ima oči pogleda bistrog bez tajni
I ruke nevine kao nežne cvetove jutra
Dok stoji tako na pločniku i posmatra
Taj svet koji se miče svet sjajni

Žalim je što će jednom ipak da spozna
Da život nije bajka mladost i ljubav
Što će jednom i za gorčine da dozna

Kad ode dan prvog korza prvog plesa
Prvog poljupca koji joj se učinio ubav
Kad se na sve to iznenada spusti zavesa

U TELU I MASTILU

Noćas mi puna mastionica tebe
Dok stvaram ti lik iz mastila
Soba je moja prepuna plavila
U disanju pera osluškujem sebe

Dolaze nevidljivi konjanici iz šuma
Da te odnesu iza julskih polja
Mene izdaje snaga mimoilazi volja
Vile me odvode lišavaju uma

U mojoj krvi pomešane reči
O tvome telu na plavoj reci
Spominju te noćas i moji preci

Iza nekog zida starog manastira
Očima te ljubi četa pastira
Dok kroz moje čelo tvoje ime ječi

NA MALOM TRGU LOLINIH RUKU

Na malom Trgu Lolinih ruku
Žestoko mirišu lipe toplog juna
Dok rojevi zvezda padaju u luku
Usne je ljube pored cvetnih krana

Na malom Trgu Lolinih očiju
Sanjari grade kule nagog leta
Ali Lola nikoga ne gleda oni piju
Opojni miris lipa iz zlatnog cveta

Jednom kad lipe zamirišu na kišu
Kad se srebrne kapi na suncu zanjišu
Lola će da ode s malog trga

Jednom u avgustu kad se večer zagusne
Nežni će sanjari otvoriti usne:
Ko nam to lepu sliku rastrga

KAD JE UMIRALO SUNCE U KAPIMA LETA

Za ruke sam te vodio na obalu mora
Od pupoljaka sam gradio meku postelju
Bila si devojčica video sam porodilju
Bežali smo kroz šume ljubili kraj bora

Na dlanu si mi jednom dugo spavala
Krhka i nežna s nekim čudnim bolom
Rekoh: pokriću te nebeskom kupolom
Jedna lepa školjka uspavanku ti pevala

Umiralo sunce u kapima leta
Penilo se more pored belih stena
Ti si ta pena ti si miris cveta

U moru sam te ljubio u snu lepih reči
Ti si u sunčano platno bila odevena
Posle nagog jutra ti si tuđa žena

SONET NEPOZNATOJ ŽENI

I nemušta su stabla htela za tobom da se okrenu
Da te još jednom vide u tvom hodu nežne gazele
Tužna behu u svojoj nemoći kad ne mogoše da se
prenu

Da se ludo opiju od tvoje lepote bele

Ni traga od oblaka ni traga od tople kiše
Niz lišće zaprolećenih breza sunce se cedi
Kako je lepo biti u vrtu tvog mirisa kako se lako diše
Pazi uhvatio sam jednu tajnu: nešto šapuću drvoredi

To nije prvi put: viđam te svake večeri sanjam u zore
Jednom sam te u snu vodio u Budvu na more
A jednom sam u nekom tuđem vrtu obrao svo cveće

I u naručju doneo u tvoju ulicu velike bukete
Pa sam posle video samo tvoje nežne pokrete
I strašno sam bio umoran a nemiran od sreće

PETELKKA LJUBAVI

NEMOST

Nemost je u tvom telu ko ružičasta noćnina
U porama tvoje kože ko malo bakra sunce zri
Naslonjena na svoju senku ko na mir planina
Ti sanjaš poljubac nežan poljubac što vri

Bujnošću opijena ko bilje posle letnjeg pljuska
Ptica ti na rukama iz kojih izvire čežnja
Suncu okrenuta lopti užarenoj ko crvena ljuska
U zlato te obavija dan što za breg potanja

Kao boginja u čarima leta kad se zrak zgusne
Na tvom okruglom kolenu zlatni kuršum miruje
A jedan venac zvezda svetlost ti spušta na usne

Vatre su na bregovima pepeo priziva smrtnika
Gasne toplota avgusta vetar lišćem piruje
Evo prozračne jeseni u nedrima ljubavnika

TIŠINA

Evo prozračne jeseni u nedrima ljubavnika
Poznate do u koren do nekog srebrnog mulja
Pritisnute u kostima u čulnim svodovima vidika
U zrelim plodovima ona se zavodnički ljulja

Oslušni: žubore velike vode niz jesen niz breg
I sve manje snage imaš da se pomeriš niz pobrđe
Kao da je već došla starost a u kosi sneg
Pa ti se ne sviđaju nu dunje zrele ko od rđe

Otkidaju se kapi s grana vlažnih ko lepi biseri
Uramljena u bilje tvoja kosa svetli bojom zlata
Gledaš kroz tanke prste sunce nad rekom treperi

Kao ogrlica od drage kovine boje starog vina
Pred veče jesenje uz zvono i zvuk starog sata
Posmatram tvoje grudi zrele - svuda je tišina

ZAPALJENE PTICE

Oko tebe prstenje svetlosti tiha svetost patnika
Ne možeš da se pomeriš iz tog kruga i tišine
Vidi draga kako gori obzor šuma dalekih vidika
kao da se rađa vatra iz taloga ružičaste prašine

Osvetljena je skrivena unutrašnjost tvoje duše
Ćutiš zatvorena u jesen u svetlost golih grana
I vidiš samo kako se zapaljene ptice ruše
Na veliki bol zelenih reka ko na toplu krv rana

Gledaš pticu u zraku njene čarobne arabeske
Nad vodom ružičastom kao nad ogledalom
Gledaš sve a malo vidiš samo svetle odbleske

Gde se utapaju u oči kao kiša u zemlju i seme
da proklija neka bol u grudima ko obalom
Zatočenički te gledam zaboravivši na vreme

PRAZNIK VESELJA

Zatočenički te gledam zaboravivši na vreme
Na sve stvari koje mi nekad behu bliske
Ti Nepoznata ženo najlepší stih moje poeme
Ti ćutljiva i nema zagledana u cvetne čaške

Niz dolinu ide čovek ne diže glavu ne govori
Nit se obzire nit smera nit ima želja
Njegovo će se srce jednom ko raj da otvori
Kad u tvojoj duši bude mali praznik veselja

Proleteće nebom zapaljeno koplje mnogo strela
I ptice bez krila bez perja sasvim neme
Okreni se i ne plači reci šta si htela

Sa svojom ćutnjom upornom što se potuca
Po unutrašnjim predelima tebe a kroz vreme
Nežnost u svakoj pukotini tvoje kože svetluca

MIRIS JESENI

Nežnost u svakoj pukotini tvoje kože svetluca
Privija se lepi miris jeseni na raspukle usne
Osluškuješ kako biju damari kako vatra kuca
U tvojim oblinama dok dan bakaran gasne

Zelen pastuv u kasu prelazi brdo i reku
Ti ga ne vidiš Nepoznata u toj lepoti i sjaju
Taj korak gipkosti što ne nalazi prepreku
To zeleno telo koje zvezde u pređu odevaju

Da se pomeriš samo korak samo za tren
Da progovoriš ljubičastim glasom grlice
Da potrčiš zlatokosa da to ponavljaš kao refren

Ako to učiniš nepoznata ženo moje poeme
Neću žaliti ako me ubiju neke svirepe ptice
Ako i krv moja popije svoj izvor teško breme

VAN VREMENA

Ako i krv moja popije svoj izvor teško breme
Otići ću da zauvek zaspim u nekom cvetu
Bledih jagodica bez života bez misli na vreme
Ponovo ću da se rodim da se približim detetu

Zakopčaću ovaj ranjeni dan peteljkom od ruže
Zamoliću grlice da pevaju tvojim glasom
Na brestu dok liju zvezde obesiću uže
Srebrna svetlost nek postane tvojim pasom

Ne mogu drugačije Nepoznata idem van vremena
Otiću na Trg toplog bakra da vičem:
Ona neće da se pomeri ona je od bela kamena

Ali ne draga sačekaću zoru i rađanje sunca
Da krenem ko jelen kroz rosu da ričem
Treba stići do cilja do mogućeg puta i vrhunca

NA DNU ZDENCA

Treba stići do cilja do mogućeg puta i vrhunca
Probudi se o Nepoznata iz ćutnje iz svog bola
Ima života i u jesenjem lišću na dnu zdenca
Gde mulj davi zelenilo u krugu zvezdanog oreola

Propupila si u mom mastilu u najlepšu metaforu
Samo kako da te predam nepoznatu ovom papiru
Reci mi svoje ime makar bio i nevešt tvom govoru
Nemušt ne mogu da budem u svetkovini i piru

Približi se o košuto mekog tela nevinih očiju
Do višnjastih usana rumene pukotine kože
Ove noći do tvog dolaska mogu i da me ubiju

A ja želim tvoju ruku od duge da me tiho uzme
Da me odvede ispod brezine kore tamo se može
Otići negde daleko od bola čak i od pesme

U HLOROFILU

Otići negde daleko od bola čak i od pesme
Otići od sebe pa stići u šume brezove naći se
U lišću zelenom u hlorofilu u košutinom oku
Otvoriti jedno stablo i videti se iza zavese

Od soka videti se kao nežnog i belog spavača
Koji umesto očiju ima dva sveža cveta ljiljana
Koji umesto da spava stihove u duše ispraća
Kome umesto srca ispod kože kuca žuta rana

Otići tako daleko da nas niko ne pronađe
Međ žile stonetne međ zveri pitome
Otići među ribe u grla ptica u tanke veđe

Visokih gora do sunca od sunca do gora
Otići daleko ne govoriti ništa više o tome
Još dalje i od krpica od zvuka svog mora

UVALA TIŠINE

Žeđ da ugasim pod suncem kraj neke česme
Da nacrtam tvoj lik na mom belom dlanu
Da pretvorim tvoje velike oči u lepe pesme
Da me probude iz nežnosti da mi izleče rane

Hajde da te odvedem u vrt pun narcisa i ruža
Da te odvedem u predele sunca i čistote
Na neku reku u nizinu gde se vidik pruža
Na veliku vodu i vatre na večernje lepote

Hajde da te odvedem u neku uvalu tišine
U noć nama nepoznatu među vatre zvezda
Kroz brezove šume puteljkom mesečine

Hajde da te odvedem u April u proleće
Pa da kažem (obradovan toplinom gnezda):
Eto - krv je izmenjena rascvetana u cveće

KRUG PLAVETNILA

Eto - krv je izmenjena rascvetana u cveće
U topli dah bilja u krug plavetnila
Pa ti se čini sve je lepše dok gore sveće
Južno od tvog srca u duši aprila

Uđi u ovaj san tiho kao da otvaraš vrata
Zaboravi na sve gorčine na sve boli
Zaboravi reč teško zaboravi puteve blata
Na obzoru piše sunce: voli voli voli

Još si uvek tu nema gledaš u nepoznato
Miruju ti ruke miruju ti damari
Čini mi se Nepoznata da si kao zlato

I da si beskonačno zagledana u boju mora
Hajde da odemo negde iz ćutnje i mirnoće
Ne mogu više da te izmišljam u osvit zora

PETELJKA LJUBAVI

Ne mogu više da te izmišljam u osvit zora
Sanjari s odriču sna ko plivači vode
Spava umorna noć s pticama u krošnji bora
Znaš li šta sanjaju zatvoreni - malo slobode

Bude se spavači iz divnih snova iz postelja
Od trava bude se i oni koji nisu spavali
Probudi se i ti uz zvuk mora prijatelja
Čeka te dan od srebra na morskoj obali

Pojavljuju se školjke biseri i lepe sirene
Ti to ne vidiš Nepoznata ptica krila
Ti ne vidiš ni talase ni belilo pene

U luci brodovi kreću na duge plovidbe
Sunce u jarbolima izvodi čarolije
Idem da uberem peteljku ljubavi kroz proleće

USNULA DEVOJKA

ŽELJA

Ped večer na livadi u nizini pojavi se žena
Dugokosa i vitka kao gazela
U travi se zabelasaše lepa kolena
Zanemesmo gledajući raskoš njenog tela

O kako je bilo rumeneo sunce iza te glave
Dok je dolazila željena u našim očima
Nestajao je umor iza reke iza krošnje plave
Poželesmo da doskakuće gazelinim skokovima

Molili smo visoke trave da se pognu zemlji
da nam otvore vidike kako bi joj videli grudi
Želeli smo tada da budemo cvet što belji
Da nas ubere sve skupa i stavi na usnu koja rudi

Pred večer na livadi u nizini pojavi se žena
Dugokosa i vitka kao gazela
Pojavi se nežna i izgubikao bela pena
Bar jednom bar jednom da nas je pogledati htela

DEVOJKA MOJIH SNOVA

Danonoćno sanjah jednu devojku zlatastih obraza
Danonoćno je sanjah u maloj haljini od svile
Nem i zanesen na mansardi čudih se lepoti vile
Ništa za nju nije bio moj život pun padova i poraza

Vraćajući se kasno u kuću knjiga jednom
telo njeno zamirisa
Ali kada se ironično nasmeja sijalica i spiker javi:
sonata
Videh: nikoga nema samo prašina i stvari pune
inata
Godine godine mrak i svetlo - licem se sreća
izbrisa

BESKUĆNICI

Mišljasmu: iza ovog aprila modre kiše
Iza ovog stabla bola mladog lišća
Mišljasmu: tu pod suncem dok se piše
Pojaviće se velike vode zavičajna ušća

Očekivali smo zelen krov majku na pragu
Neku ruku koja bi nam mahnula
Neko minulo leto pesmu i lepu dragu
Tihu vatru koja bi nam na usni planula

Mišljasmu: iza ove breze ovog leta
Iza ove velike planine i polja ljiljana
Mišljasmu: stigli smo sada je dosta
Evo te sreće i suđenih vatri usana

A nije bilo tako: većito smo koračali
Nismo našli usta ni svojih kuća
Bili smo umorni od života već smo pali
Beskućnici sred parka klupe i pruća

LETO

Nad svelom dolinom zlatnim nitima obešeno
sunce se njiše
Zatvorena čela zasunčan ide daleki putnik
posrćući
Žestina vatre iz zemlje izvire u tromo će telo ući
Onemuštali od vrućine sanjamo pljuskove
hladne kiše

Zapaljeno zrnevlje neba pronosi bela ptica
u kljunu
Ižarene suncem breze s obale u reku će da skoče
Prožima nas vrelna zraka stopala pesku i vodi
kročē
U nizini ništavna pšeničista kao baklje će da
buknu

Nizdol prolaze žene tihe kao da će u svetilište
U pozlaćenim uvojcima kose pronose po jedno
sunce
Umorne od žeđi i puta teške su im prazne
kotarice
Čini nam se svela dolina će preći u pepeilište

ŽEĐ

Sunčeva ogrlica pali nebo uvošteno
Nebo se izjednačilo čestar bukti šutom
Spaljeno podneblje zgaslo u žeđ ilovače
Umor i žeđ telo mi rastaču

Ćilibar neba suncokretom se topi curi
Zemlja u jari rasplinuto sija
U žezi vatre suše žestina hvata
Nedohvatom drvo kraj puta će da izgori

Krišom na moja ramena sletela je prepelica
Oganj neba da je ne primeti
Krilima da ugasi lice zapaljeno

Srkom ćemo prvo jezero da isušimo
Sušilo jezika žeđ da utolimo
Rasporeno nebo buknuće po mojim jagodicama

APRILSKO VEČE

Pred več miriše beli april u parku kasarne
I vojnici lepi mladići piju pivo uz smeh
Pa u horu pevaju zavičajne pesme o devpjka
Da vreme izgubi smisao i zaplavi novi dan

Vojnici bi voleli da umesto karabina drže ruke
Nežne devpjačke mišice nabrekle od beline i
nagote

Oni bi voleli da su vetar da se u kose zapletu
Neprimetno da koračaju s njima kroz drvorede

Pred več vazduh miriše na cvetove i zemlju
Nad Tisom zvezde s mesecom naprave vatromet
Pred več lepa muzika i glasovi ptica -
I april u kosi pronose zaprolećene devojčice

VOJNIČKI VRT

U tom vrtu ruže govore
Sunce šapuće
Zvezde se u zlatnu penu pene

U tom vrtu
Ako se lepo sanja
Za jednu noć može se otići
Kući i
Videti devojka

(Tu vojnici misle na zavičaj
Zalevaju cveće i
U belim laticama
Vide drage likove)

Vojnici ovako misle:
Biće jednom jedan dan
Uz karabine će da rastu
Puzavice
Tiopovske cevi postaće
Ružičaste fontane

Umesto opasača
Nosiće se mirišljavi venci
Umesto na levo krug
Pisaće se pisma
(Vojnici vole duga pisma)
Slušaće se lepe pesme
Voleti nežne devojke
Jednom će trubač oglasiti
Zadnje: Voljno vojnici vojničine

LJUBAV DEVOJČICE

U južnoj bašti meseca u kom trešnje cvetaju
Nemuštim jezikom govore ptice o tvojoj lepoti

Na nežnim stablima breza plavooki dečaci
Oštrim noževima urezuju tvoje lepo ime
devojčice

I dok ti u dolini berem bele cvetove trešnje
Ležiš gledajući kako iza jasenova dolaze oblaci

Vojnici koji prolaze pored bašte pune mirisa
Luduju za tvojim očima i mekom prolećnom
haljinom

U južnoj bašti meseca u kom trešnje cvetaju
Volim te nežno iza stabala slatka devojčice

USNULA DEVOJKA

Vesni Parun

I

Ona leži među travama nepomična u snu
Mirisi je uspavljaju a leto kradom obnažuje

Usne joj ljubi jedan cvet rumen u licu
Dok na kolenima kleči sunce nežnobledih
jagodica

Jedna vlat slomljena u pasu slatka u soku
Puzi kradom uz bedra u tajne haljine šuštave

U san joj dolazi sanjač mekanih ruku i plavih
očiju
Na konju propetu s mačem srebrnim o boku

Ona leži u travi nepomična i zagonetono
osmehnuta
Devojka nežna i tiha ko boginja s freske

II

Ona dalje leži u hladu zrelog voća
Grudi ispupčenih žudnjom velikom optočena

Očiju sklopljenih i prstiju raširenih u bilju
Kao da rešava najčudniju tajnu zemlje

Šapuću bube pod mlečnim nebom kože
Propinje se jedan ljiljan u rastu da je dosegne

Dolazi vetar obučen u ljubičasto pun nemira
Krijući se za stabla u krošnje lišća utišanog

Mreška joj i pomiče haljinu ko drski mladić
Zavlačeći se sve dublje ispod bela platna

III

Da se otvori lišće njenih očiju bademastih
I ptica da se vine iz čarobnih oblina

Videli bi stas košute nešto od srnine glatkoće
Pogled neviniji od cveta koji se tek otvara

Neka se ne pomeri vazduh ni telo usnulo
U krugu vlati stabala i njene slatkoće

Neka se produži san i miris u slapu kose
Nevinost na usnama mir u tankom pojasu

Odmaknite se: cvetovi su se propeli za krunu
Ne gazite ih ne budite je ne govorite ništa

KAD SU CVETОВI LJUBILI KOLENA

Trava beše ružičasta i malo zelena
Tamo gde su cvetovi ljubili kolena

Tamo je sunce ličilo na dojku
A ljiljani nežni na moju devojku

Ispred nas polje reka zelena voda
U nebu ptica oblak zvuk broda

Govorio sam: mladosti ljubim ti ramena
(Najlepše od svega cvet su i žena)

Ona je ćutala i gledala me nemo
Padalo veče bi vreme da krenemo

PESMA ZA NOVOGODIŠNJU NOĆ

Htela si biti sunce a ja oko suncokreta
Biti crvena bulka zaboravljeno leto i pesma

Htela si otići na topli jug na daleka sazvežđa
Biti brža od srne obala mirišljava u junu

Onda su padale kiše i jesen je ušla u našu kuću
Ti si dolena vrč vina ja prelomih topli kruh

Kad su zalepršale pahuljice hteli smo moru
Ja bolesnih pluća ti tužna za Hercegovinom

Na uglu prve ulice plesala su jata zvezda i
Vozovi su odlazili na sever u snežne predele

Ti stavi vino pa divno zamirisa naša soba
Ja okusih kruh i setih se svoje starosti

NAKON MNOGO LETA

Vetar mi oči poneo duša se u baklju rasplamsava
Premošćujem rukama plavi ponor daljina
Ružičasta polja pod gradom bregove zrelih
malina
Otuden stižem: očeva se ziđevina u belo
rascvetava

Prijatelji ogrubeli od vina polja i bola
Prašnjav put kuće zelene: gde to mladost zanoći
Ovako pust kud lepim mostom zamišljen poći
Hoće li me poznati reka obala i red topola

Deleko u meni još peva toplo malinovo leto
O kako je meka i topla ubava majčina ruka
Bogomoljo sveta kapijo draga prima li me
rodna luka
Ili sam samo noć tišina i posramljeno pseto

DETINJSTVO

Leti smo brali maline i ruke nam behu čivitne
Verali smo se po visovima po velikim trnjacima
Skupljajući crne plodove u staro posuđe

Sestre nam i devojke behu isparanih listova
do kolena
Lepe haljine im jevtine oresane na butinama
Sunce otopljeno curi po grudima usta vodu ištu

Jutrom smo rano ranili večerom kasno vraćali
Noseći zaradu veseli s praznim posuđem
Umor nam se u telu i očima jezerio

Leti smo brali maline i skupljali novac za
vašar o Velikoj Gospojini
Da kupimo žute svirale da kupimo nove cipele
Leti smo brali maline i ruke nam behu izbodene

S A D R Ž A J

KUTIJA TIŠINE

Kutija moje tišine /7

NEVINIH OČIJU

Bejah li to ja /11

Video sam u snu /12

S onu stranu sunca /13

Dolaziš s mirisom bilja /14

Beleška o larisi i proleću /15

Kasno leto /17

Tražeci sirenu /18

Poljubac /19

Povratak /20

Devojčica /21

U telu i mastilu /22

Na malom trgu Lolinih ruku /23

Kad je umiralo sunce u kapima leta /24

Sonet o ženi /25

PETELJKA LJUBAVI

Nemost /29

Tišina /30

Zapaljene ptice /31
Praznik veselja /32
Miris jeseni /33
van vremena /34
Na dnu zdenca /35
U hlorofilu /36
Uvala tišine /37
Krug plavetnila /38
Peteljka ljubavi /39

USNULA DEVOJKA

Želja /43
Devojka mojih snova /44
Beskućnici /45
Leto /46
Žeđ /47
Aprilsko večer /48
Vojnički vrt /49
Ljubav devojčice /51
Usnula devojka I, II i III /52
Kad su cvetovi ljubili klena /55
Pesma za novogodišnju noć /56
Nakon mnogo leta /57
Detinjstvo /58

Jovica Đurđić
USNULA DEVOJKA

Izdavač:
„Svjetlost”, izdavačko preduzeće, Sarajevo

Za izdavača:
Abdulah Jesenković

Tehnički urednik:
Ladislav Fabijan

Korektor:
Risto Trifković

Štampa:
IP „Svjetlost” štamparija Trebinje

JOVICA ĐURĐIĆ rođen je 1949. godine u Glogovici kod Dervente. Osnovnu školu završio u rodnom mjestu, srednju u Derventi, a sada je absolvent na Fakultetu industrijske pedagogije u Rijeci — grupa Industrijska pedagogija I.

Književnim radom bavi se od osnovne škole. Piše prozu i poeziju za djecu i odrasle. Svoje radove objavljivao je u Beogradu, Sarajevu, Rijeci itd.

Za svoje pjesme dobio je 1969. godine nagradu Fonda mladih talenata pri redakciji »Borbe«.

Za »LARISU«, zbirku pesama u rukopisu, dobio je u Rijeci 1973. godine nagradu »DRAGO ZERVE« a ove godine ponovo istu nagradu za zbirku »LJUBICASTO GORJE«.

Centar za kulturu Radničkog univerziteta u Doboju ove godine nagradilo je i štampaće mu zbirku »RUKE«, a KPZ Rijeka dodijelila mu je nagradu za četiri kraće dječije priče. Dobitnik je i drugih nagrada. Član je Riječkog književnog i naučnog društva.

Ovo mu je prva štampana zbirka.